

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2021 - 6317

Doknr.
463978

Dato
05-10-2021

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 7. september 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 829 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 829:

"Vil ministeren kommentere artiklen i Fyens Stiftstidende den 6. september 2021 "Rådmand om prisstigninger på mad til handicappede: - Vi har ikke andre muligheder"?"

Svar:

Det er grundlæggende for afgørelser efter serviceloven om hjælp og støtte til personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, at de træffes ud fra en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov og forudsætninger.

Det fremgår af servicelovens § 83, at kommunen skal tilbyde personlig hjælp og pleje, hjælp eller støtte til nødvendige praktiske opgaver i hjemmet og madservice til personer, som på grund af midlertidigt eller varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer ikke selv kan udføre disse opgaver.

Tilbud om hjælp skal bidrage dels til at vedligeholde fysiske eller psykiske færdigheder, dels til at afhjælpe væsentlige følger af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer. Kommunen skal fastsætte individuelle mål for hjælpen til den enkelte modtager, og hjælpen skal løbende tilpasses modtagerens behov.

Den personlige og praktiske hjælp og madservice skal betragtes som hjælp til selvhjælp, dvs. som supplerende hjælp til opgaver, som modtageren midlertidigt eller varigt er ude af stand til eller kun meget vanskeligt kan udføre på egen hånd. Hjælpen skal gives og tilrettelægges i nært samarbejde med modtageren, og et aktiverende sigte er et væsentligt element i hjælpen. Indsatsen bør have som primært mål at gøre modtageren i stand til at klare sig selv. Hvis dette ikke er muligt, bør indsatsen sigte mod at gøre modtageren i stand til selv at klare så mange opgaver som muligt.

Hjælpen skal løbende justeres i takt med, at modtagerens funktionsevne ændres i op- eller nedadgående retning. Selvom modtageren af hjælp har en varigt nedsat funktionsevne, kan det konkrete behov for hjælp godt ændre sig undervejs. Det er derfor afgørende, at der løbende følges op på, om det er den

rette hjælp, der gives, og at hjælpen er tilpasset modtagerens aktuelle situation.

Der er ikke i lovgivningen fastsat regler om, hvor ofte hjælpen skal revurderes. Ved tildeling af personlig og praktisk hjælp skal kommunen på grundlag af en konkret vurdering tage stilling til, hvornår hjælpen skal vurderes igen. Hjælpen skal løbende justeres efter det aktuelle behov, og ved ændringer i modtagerens behov eller det generelle serviceniveau skal der ske en revisitation af modtageren.

I det konkrete tilfælde i Odense Kommune, som artiklen som spørgsmålet henviser til omhandler, forklarer rådmanden, at de borgere, som nu oplever prisstigninger, gør dette, fordi kommunen er blevet opmærksom på, at afgørelser om hjælp til måltider skal træffes individuelt på baggrund af den enkeltes behov og forudsætninger, og der derfor er ændret i den visiterede hjælp og støtte. Det fremgår også af artiklen, at prisstigningerne resulterer i en øget indtjening på godt 700.000 kr. i kommunens madservice.

Jeg gør først og fremmest opmærksom på, at det ikke er muligt for kommunerne at tjene penge på madservice, da kommunen ved fastsættelsen af modtagernes betaling højst kan medregne kommunens gennemsnitlige, langsigtede omkostninger, der kan henføres til produktion og levering af tilbuddet.

Jeg mener desuden, at der selvfølgelig skal være grænser for, hvad hjælp og støtte i forbindelse med mad kan koste beboere på botilbud, og det er der også.

Det følger af § 1 og § 2 i bekendtgørelse om betaling for generelle tilbud og for tilbud om personlig og praktisk hjælp m.v. efter servicelovens §§ 79, 83 og 84, at kommunalbestyrelsen træffer beslutning om betaling for tilbud efter servicelovens § 83. Ved fastsættelsen af betalingen kan højst medregnes kommunens gennemsnitlige, langsigtede omkostninger, der kan henføres til produktion og levering af tilbuddet.

Kommunen kan som udgangspunkt ikke opkræve betaling for omkostninger til personale i forbindelse med, at der ydes hjælp efter servicelovens § 83.

Kommunen kan dog godt opkræve betaling for personaleomkostninger til madserviceordninger.

Betaling for madservice kan maksimalt udgøre 3.834 kr. pr. måned (2021-niveau) for fuld forplejning for beboere i plejebolig og plejehjem, botilbud og lignende boligenheder, fx friplejeboliger.

For borgere i egen bolig, som er omfattet af reglerne om frit valg af leverandør, gælder, at disse skal tilbydes mindst ét dagligt måltid mad i form af en hovedret til maksimalt 56 kr. pr. måltid (2021-niveau), uanset borgerens valg blandt de leverandører, der indgår aftale med.

Det er klart, at en stigning i almindelige udgifter til eksempelvis mad kan mærkes, hvis man ikke har et stort indtægtsgrundlag. Derfor er der også særlige regler for boligbetalingen for personer med handicap, som bor i botilbud efter servicelovens § 107 og § 108. Her betaler den enkelte en del af boligudgiften, mens det offentlige betaler den resterende del. I beregningen af

denne egenbetaling tages højde for den enkeltes indkomst og økonomiske situation.

Med venlig hilsen
Astrid Krag